

Döbrentei Kornél

Balassi, utolsó téli szállásán

Vagyok sebzett vadkan, vére hóban halkan
elvezet rejtekére,
érzi már a vesztét, ember-farkast vert szét,
áruló nyom a vére;
bár nem cudar kudarc, önadó, hát nem sarc,
elpusztított hűsége.

Szem-látra halni nem! Ez ősi szemérem,
szál egyedüli magány.
Feléd bandukolnak, végén a bunkónak,
légy vagány vagy halovány,
nem izzaszt rémület, elmúlásod tied,
viselése adomány.

Szem-látra halni nem: törzsökös szemérem,
hullani ha elvonul,
az igazi nagyvad-büszkeség nem lankad,
szemére hályog tolul,
nem érdekli az *itt*, csahosak téphetik,
figyel, mi van *innen* túl.

Míg odakint ölnek, bent lovak prűszkölnek,
élvezik ízét zabnak.
Feszés inaikban, hatalmas tavasz van,
istállók szétszakadnak.
Pálinkám lenyelem, ott, hol a kegyelem,
pejlovak megmaradnak.

Ím, e január mord, aszalón fagyot hord,
késik jövőnk melege?
Kehesít a szállás, varj-csapattal lármás,
a sors óriás kereke
csak megindul, lendül, ám most hideg pendül,
jégből szívem közepe?

Olvadni fog egyszer, zsibbadt már elégszer,
nem szikkad a csatatér.
Megmaradás titka, vágyunk hosszabbítja
rög-hevítő hajszálér.
Zsendül árpa, búza, a telet szétzúzza,
győzedelemmel felér.

Kérdőjel pillanat: egy szemhunyas alatt
honnan kezdet s vég? Ne fuss!
Uram, adj még nekem egy tavaszt ölelnem,
szilaj, foganó májust.
Csörg Dunánk szalagja, mert Isten akarja.
Követelem, miként jusst:

megélni akarom, mint habzsol a barom,
míg pitypangos rétből áll.
Lebólint a fűért, nem szimmant benne vért,
tejjé duzzasztja halált.
Nem véltem: tán jó is, ágyékban golyóbis,
mely majd végül eltalált.

Szablyámon hullaszag, bűzhödve avatag,
kopjással ott ütnék rést
égi trónusig, hol Uram ábrándozol,
és ugranék egy merészt,
landolok földsírbán, szárba szökni onnan
csontkezem tol föl vetést.

Legyőzhetetlen a lant

Balassi pünehösdje

Hadi-dal, hars május, zöld ág, kapun átjuss,
sápad a sapkarózsa.
Napnyúvasztva telünk, tobzódj tavasz, gyertünk,
viríts pünehösdí rózsá.
Vitézim, sok fáradt! Szentlélek kiáradt,
Isten békéjét hozza.

Hadi-tér őrtüze, bíborban fűrösztve,
újra gyúl az öröklét.
Maradandón mintáz az Anyaszentegyház,
bárha máglyatűz is ég.
A haragos szablya üdv útját kiszabja,
makacs kockázat a tét.

Vigasság, kereplő, elriad a szeplő,
űzd, szedj mezőn harmatot.
Szemedből nem a könny, elsözött vízőzön
tisztítja pünehösd-napod.
Uram, tiéd voltam éltemben és holtan,
érdemlek kárhózatot?

Ha igen, vállalom, volt itt álladalom,
s ocsmány árulás, álság.
Ki létét tette fel, becsületért felel,
nevünk majd vasba vássák.
Tusáztunk egykoron: ne zülljön szét a hon,
mint pünehösdí királyság.

Élek csatatéren, alig, de merészen,
lehetek fönt vagy alant.
Húsvétra ötven nap, magával elragad,
vállamra ül, mint galamb
a Szentlélek, nem kard, Ő az, aki megtart:
legyőzhetetlen a lant.